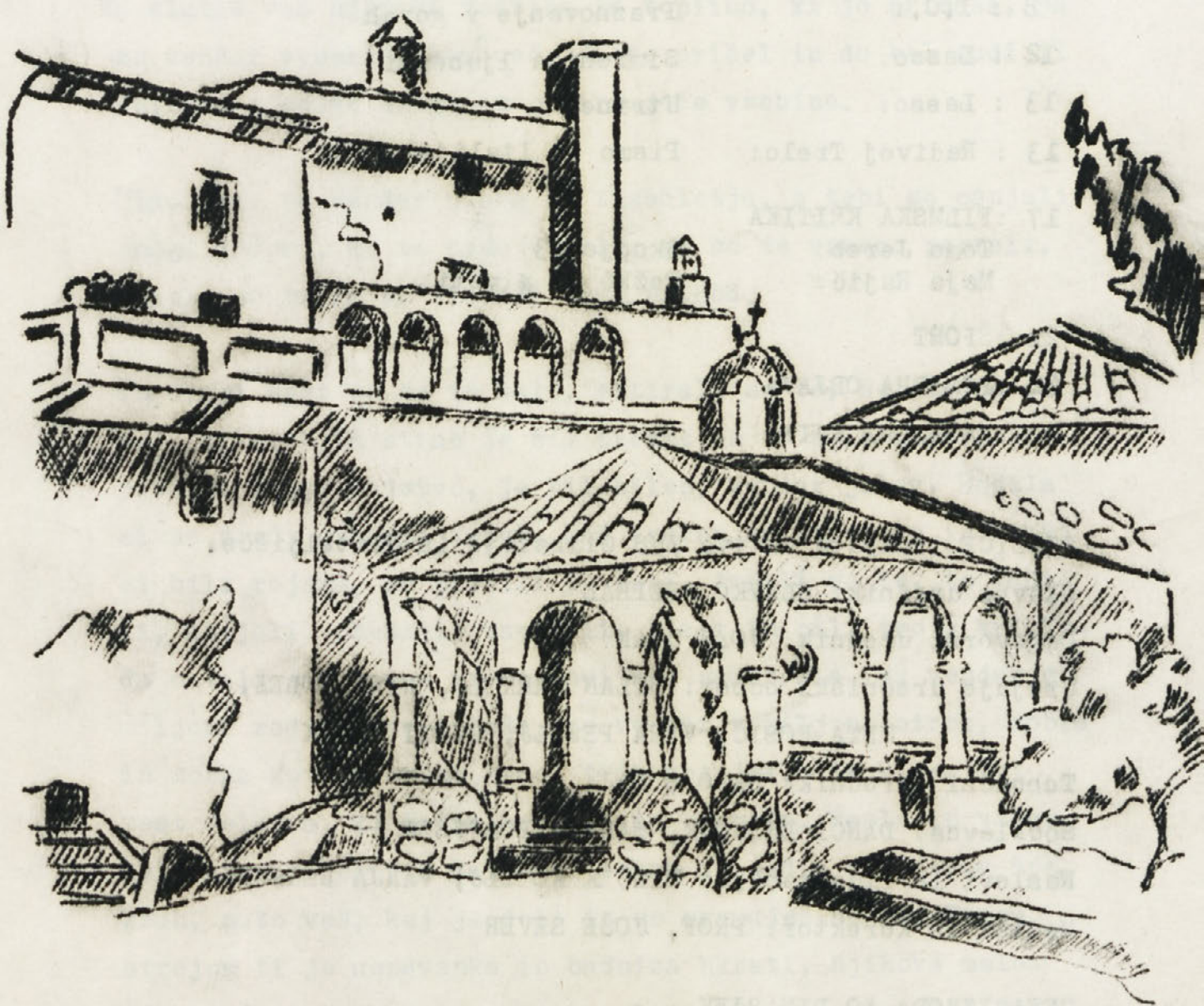

STEZICE

Leto XIII 1964.

Številka 3

glasilo novomeških gimnazijcev

TRETJA ŠTEVILKA STEZIC VAM PRINAŠA:

- str. 3 : Domovina slavi
5 : Ob konferenci Šolske skupnosti

MLADI LITERAT

- 6 : C. Herrera: Pesem o Nefer
8 : I.C.: Praznovanje v gorah
12 : Lasso: Simfonija ljubezni
13 : Lasso: Utrinek
13 : Radivoj Trelec: Pismo iz Italije
17 : FILMSKA KRITIKA
Tomo Jereb: Skopje 63
Maja Rajič: Težko je živeti
21 : ŠPORT
22 : POSEBNA OBJAVA
23 : NAGRADNI KVIZ

STEZICE izdajata aktiva ZMS Gimnazije in Učiteljišča.

Glavni urednik: SLAVKO SPLIHAL

Odgovorni urednik: JOŽE UHAN

Urejuje uredniški odbor: MILAN MARKELJ, NINA GOLEŽ,

META ROBIČ, VERA PEZELJ, CVETI GUČEK

Tehnični urednik: LADO SEDAJ

Sodelavca: DANČI BREŠČAK, MARJAN DOBOVŠEK

Naslovi in ilustracije: MILČEK KOMELJ, VANJA BERGER

Mentor in korektor: PROF. JOŽE SEVER

CENA IZVODA 50 DINARJEV.

Domovina slavi

Zopet praznujemo tvoj rojstni dan. Vsa mlada si še, vsa nežna kot deklica, ki zardelih lic v prvih jutranjih žarkih pozdravlja nov dan, ki je še lepši in svetlejši od večerajšnjega, dan, pod katerega kristalno čisto roso komaj lahko slutiš vso njegovo vedrino in toplino, ki jo prinaša, pa se vendar veseliš, ker veš, da bo prišel in da boš tudi ti deležen njegove blage in pomirjujoče vsebine.

Mlada si, pa vendar stara že tisočletja, o tebi so sanjali mnogi rodovi, ki te niso videli, pa so te vseeno poznali, želeli so te in so slutili tvoj prihod.

In drugi spet so se te bali, zatirali so te, še predno si se rodila. Njih strah je bil brezmejen in njih napor, preprečiti tvoje rojstvo, je bil silen, vendar jalov. Rodila si se sredi grmenja topov, med drdranjem strojnic in komaj si bila rojena, so planili po tebi, trgali so te, te mučili, ubijali, obešali, zapirali, klali in pili tvojo kri. Tuda ostala si, trdna in stanovitna: samorasla, pa vendar z milijoni roditeljev, mlada, pa vendar z milijoni otrok, dobra in mehka kot materino srce, trda kot jeklo in klana kot pest delavca, kak te je hranila in branila. Rasla in vzcvetela si na njegovih žuljavih rokah in jedla si njegov črn kruh, zato veš, kaj je delo in ne sramuješ se ga. Pesem strojev ti je uspavanka in budnica hkrati, njihova melodija ti daje novega in novega poleta. Danes praznuješ. Dvaj-

setič ali stotič!

Mlada si kot roža, ki se je pravkar razprla na cvetni livadi in s prvimi poželjivimi požirki srka sončne žarke, in stara si, kot je stara svobodna misel, ki se je porodila v zavesti našega zasužnjenelega, a upornega pradede.

Bila si misel in sanje, sedaj si stvarnost, bila si sama, sedaj imaš nešteto prijateljev, ki te cenijo in spoštujejo. V njih ni zlobne misli, ne laži, njihov prijateljski nasmeš je pristen in njihov krepki stisk roke priča, da so njihovi nameni pošteni. Tudi oni so bili zatirani, tako kot ti, tudi oni si želijo miru in blagostanja, tako kot ti. Zato tako rada sprejmeš njihovo roko v pozdrav in z njimi stopaš v prvi vrsti v borbo za nove ideje miru, bratstva in enakopravnosti. Pot je še dolga in naporna, toda mlada si in polna življenja, zato jo boš zmogla.

Mi ti na tej poti kličemo:

Živel tvoj rojstni dan
29. november

ob konferenci šolske skupnosti

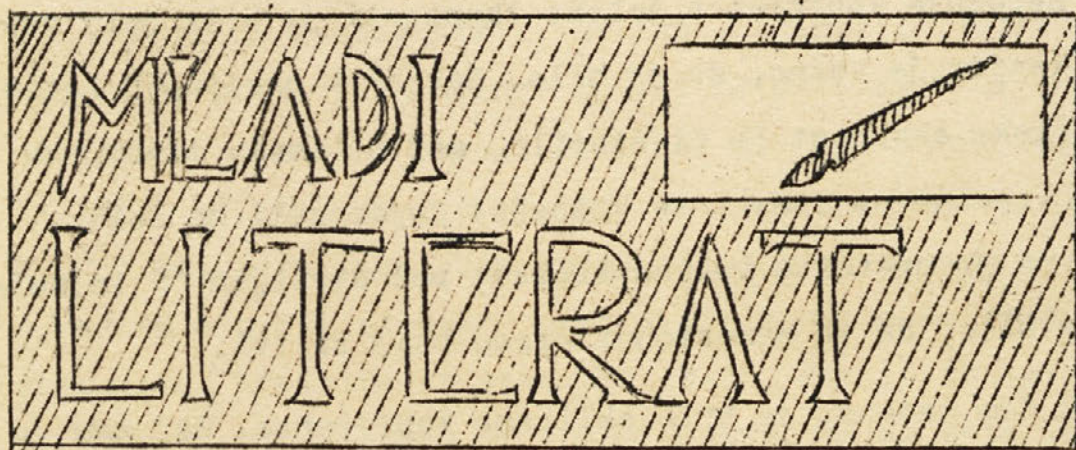
V vseh delovnih kolektivih in organizacijah se danes poudarja načelo socialističnega samoupravljanja. V tej težnji pride večkrat do raznih težav, ker posamezniki ne vedo, kakšne pravice in dolžnosti jim samoupravljanje nalaga. Da bi se dijaki seznanili z njim že v šoli, imajo šolsko in razredno skupnost.

Letošnja konferenca šolske skupnosti je bila bolj pozna, vendar je važno, da je bila. Zakaj? V prejšnjih letih je šolska skupnost le životarila, saj je imela mladinska organizacije na ramah vse važnejše dejavnosti na šoli. Zdaj pa je pretežna večina krožkov pod okriljem ŠS in nujno je bilo, da ta samostojni organ bolj zaživi.

S tem namenom je bila sklicana konferenca. Kaj nam je pokazala? Predvsem je treba priznati, da ni uspela v tolikšni meri kot mladinska konferenca. Sprašujemo se, kje je vzrok. Morda v tem, da glavna tema ni bila tako aktualna kot na mladinski konferenci? Referati posameznih krožkov niso bili najzanimivejši, večkrat so govorniki zašli v go-
lo naštevanje, kar je seveda zmanjševalo pozornost pri poslušalcih. Uvodni referat je pokazal, kaj naj bi bilo glavno delo nove šolske skupnosti. ŠS mora pospeševati samoupravljanje dijakov in odnose med njimi in profesorji. Ker zajema šolska skupnost precej krožkov, je treba pred-

vsem povečati aktivnost dijakov v izvenšolskem delu, pri čemer ne gre pozabljati na vozače.

Na konferenci je bil razrešen stari odbor, v novega pa so bili izvoljeni Jeliseva Dobovšek kot predsednik, Janez Mihelčič kot tajnik in Mira Cortnar ko blagajnik. Upamo in želimo, da bo novi odbor kar najuspešneje deloval.

C. Herrera

Desem o Nefer:

I.

Nefer, krvnik v oglavnici rdeči, ki si poločil
ognjeni meč na vrat mojega miru,
Nefer, ti ptič z ostrimi kremplji, ki so raztrgali
moje srce,
zakaj imaš tako lepe oči?
Kaj se v njih skriva, da me boli, ko pijem vodo
iz vodnjakov tvojih oči?

II.

Clej, čudne sanje sem sanjal sinoči, sanje polne
neizraznih bolečin.

Ležala sva v travi z roko v roki, da sva čutila
drhtenje krvi

in jaz sem šepetal: "Nefer, Nefer, ljubim te!"

in ti si šepetala: "Nefer, Nefer, ljubim te!"

III.

Poljubljal nikdar nisem belih metuljev ljubezni,
da bi ti radostni sedli na odprte dlani in bi jih
v igri metala v zrak.

V gosenicah mojih oči so metulji.

Poljubi zdrobili bi nežna jim krila, zato
se jih ustnice boje dotakniti,
zato so gosenice mojih oči.

IV.

Iz zarje večerne sem sklesal tvoj obraz,
tako tih in hrepeneč.

V tvoje oči sem položil svetlobo modrih gora,
ki so objele sonce.

Tvoje telo sem obdal z mehko srebrnino
prvih zvezd.

In zavzet sem obstal, ko sem spoznal
vso grenko boleost, ki sem jo neopazno vtikal
v tvoje lase.

18

PRAZNOVANJE V GORAH

Hilda je bila nejevoljna. Večkrat je pogledala na uro in minute so se ji zdele nenavadno dolge. Prijateljica Nevenka bi že morala priti! Že zopet je pozabila na dano obljubo. Že nekaj minut je čakala, nato je urno oblekla plašč in odhitela na ulico. Ceste so bile polne ljudi, čeprav je pihal hladen jesenski veter. Hilda je srečala skupino znancev, ki so jo prijazno pozdravili. Ustevila se je pred izložbenim oknom in si ogledala razstavljenе pletenine. Toda cene so vendar tako visoke! Kljub temu je hotela vstopiti, ko je zaslišala svoje ime. Obrnila se je. Pravkar sta prečkala cesto Nevenka in Boris. "Seveda, zato zanuda!" je nagajivo podražila Hilda. Skupaj so vstopili v prodajalno. Dekleti sta takoj pričeli izbirati. Kmalu sta se odločili za toplo obleko in volneno jopico. Hilda je porevnala račun, ki ji je močno osušil denarnico, ko se je še nečesa spomnila. "Mama ima vendar v nedeljo rojstni dan in moram ji nekaj kupiti," se je odločila. Tokrat je izbrala toplo perilo in lepo volneno ruto. Mati, ki je že v letih, je bo močno vesela.

Boris je potrpežljivo čakal, dokler nista nakupili, nato pa so se skupaj odpravili v bližnjo delikateso na topel čaj. Boris je bil nekam zamišljen in tudi Nevenka

ni bila posebno dobre volje. Ves čas je tarnala o zahtevnem študiju in Hilda je dobro vedela, da prebeži marsikatero noč. Bila je redno zaposlena kot farmacevtski tehnik v bolnišnici, a je poleg službe študirala. Želela je postati diplomirani inženir, a je pot do diplome tako trnova. Razpravljali so o vsakdanjih rečeh, ko je nekdo pristopil k mizi in vprašal, če sme prisesti. Bil je Borisov znanec Marjan. Zapletla sta se v živahen pogovor, dekleti pa sta kmalu obmolknili in se pričeli dolgočasiti. Hilda je že oblekla plašč, ko jo je Marjan začudeno vprašal: "Ali res hočete oditi?" Fritrdila je. Tudi ko je umaknil pogled, je čutila modrino njegovih oči na svojem obrazu. Tudi Nevenka je že nestrpno gledala na uro in Boris jo je nejevoljno pogledoval. Nenadoma je predlagal: "Ali si ne bi danes ogledali nov angleški barvni film? Sobota je in jutri imamo prost dan." Tudi Marjan je bil enakih misli. Bilo mu je malce nerodno, saj se ob prihodu ni niti predstavil. Toda upal je, da bo napako lahko še pravočasno popravil. Družba mu je bila zelo všeč. Le na Vido je še pomislil. Prav gotovo ga bo spet čakala, a kaj zato. Pač, ne more se je otresti. Dekleti sta se le spogledali in prikimali. Hilda je hotela ugovarjati, a ji je beseda obtičala v grlu. Hitro so se razšli. Hilda si je pripravila vse potrebno za na pot in se še urno preoblekla. Nenadoma je pri vratih pozvonilo. Začudena je hitela odpirat. "Kdo neki me išče ob takem času?" se je vprašala. Pred vrati je stala komaj devetletna deklica in Hilda je

spoznala svojo sestrično Majdico. Z veselim nasmehom ji je izročila pismo, naslovljeno na njene starše, in zažvrgolela: "Pozdravi teto, pa strica Tonija tudi!" Nato je kot blisk zdrvela po stopnicah in bučno zaprla za seboj vežna vrata. Hilda je pogledala še v vozni red in se odločila, da odpotuje domov s prvim jutranjim vlakom. Nameravala se je kmalu vrniti. V ponedeljek jo je čakalo naporno delo v pisarni in zvečer priprave za izpit. Končala je namreč le tri letnike ekonomske šole. Ni bilo sredstev, čeprav ji učenje ni delalo preglavic. Zbolela je mati in tudi Hilda, najmlajši otrok, se je morala zaposliti.

Odložila je vozni red in odšla po glavni cesti na domenjeno mesto, kjer naj bi se zbrali. Bila je zamišljena in je tonu zrla predse. Večerna megla se je spustila na mesto in Hilda je neprijetno dušilo v prsih. Luči so mežikale in skopo osvetljevale ceste. Hilda je nekdo pozdravil. Zdrznila se je. Saj to je Vida. "Kam greš?" jo je vprašala. "V kino," se je glasil odgovor. Takoj nato pa je nadaljevala pot. Boris in Marjan sta že čakala pred domenjeno trgovino. Veselo so se pozdravili in tedaj se je Marjan tudi predstavil. Seveda je Hilda storila enako. Zadnja je prihitela Levenka in se pričela opravičevati. Bila je že bolj razpoložena in lica so ji kar žarela od veselja, ko je povedala, da pojde verjetno na službeno potovanje v tujino. "In študij?" jo je poberal Boris. Tedaj se je kislo nasmehnila in pripomnila: "Odložiti ga bom morala za eno leto."

Vse do kina so se veselo popovarjali, kot zmorejo to le mladi ljudje, saj je bil Marjan zelo družaben. S Hildo sta se razumela, kot bi se poznala vsaj mesec dni.

Predstava je bila zelo zanimiva in Hilda je radovedno sledila dogodkom na platnu. Če bi Marjana vprašali po vsebini filma, bi vam je prav gotovo ne znal povedati. Večkrat se je ozrl na čedno dekle, kot pa pogledal na platno. Izredno mu je ugajala. Ravno takšne, preproste, a prikupne prijateljice si je želel. Med mnogimi znankami mu je bila že na prvi pogled najbolj všeč Hilda. V svojem pripovedovanju ni nikoli pretiravala. Rada je priznala, da je rojena na vasi in da je tam prebila svoja otroška leta. Cello ponosna je bila na svoje preproste starše.

Po predstavi so se poslovili. Nevenka je stanovala čisto v drugem koncu mesta. Marjan se je Hildi ponudil za spremljevalca, a se mu je najlepše zahvalila. Ni in ni odnehal, dokler ni privolila. Hodila sta počasi in Marjan je postajal vedno bolj radoveden. Zvedel je mnogo o svoji novi prijateljici in občudoval jo je. "Kaj vse je doživela, o čemer se njemu niti ne sanja?" Spoznal je, da Hildino življenje ni bilo vedno posejano s cvetjem in da je v rani mladosti marsikaj pretrpela. Ni opazil, da se ji glas rahlo trese. Hilda je namreč vedela, da je Marjan dobro situiran študent in sin pravej bogatih staršev. Vse to ji je zaupala Nevenka.

Prišla sta pred stavbo, kjer je Hilda stanovala.

Hotela je takoj oditi, a jo je ujel za roko in jo vprašal: "Kam greš jutri?" "Na praznovanje maminega rojstnega dne," je odgovorila. Začudila se je, ko je opazila razočaranje v njegovih očeh. "Ali boš zvečer tudi zaposlen?" "Žal tudi!" Že je pričela pripovedovati o izpitih in Marjan jo je pazljivo poslušal.

Ničesar več si ni upal reči. Dokle je pametno in gleda za svojo lepšo bodočnostjo. Mogoče je tako tudi najbolje! Ničesar več si nista imela povedati, zato sta si nežno stisnila roki in se razšla. Marjan je počakal, dokler ni izginila za visokimi vežnimi vrati. Kato je počasi odšel proti domu. V ušesih so mu še vedno zvenele njene besede.

Zamišljen je koračil po cesti in kar prehitro prišel domov. Prvič si je zaželel samote. Tudi v snu je videl Hildo, ki mu je s prijetnim glasom, toplo in odkritosrčno govorila o nečem lepem. /se nadaljuje/

LASO

SIMFONIIA LJUBEZNI

Snežni kristali so
 moje hrepenenje,
 bele snežinke so
 moje želje;
 povsod čutim ljubezni drhtenje,
 ki me nekoč v neskončnost popelje.

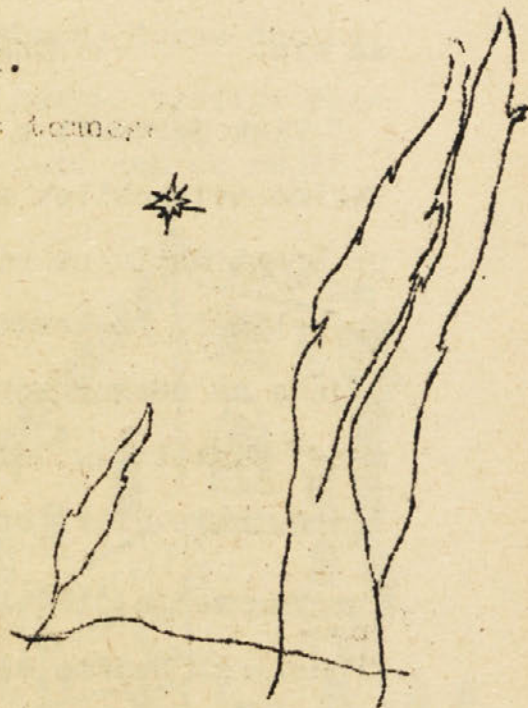
UTRINEK

Utrinek kakor pekoča solza
 spolzi po temnem obličju neba.
 Dragi, stojim pod svetlo zvezdo,
 ki je bila streha najine ljubezni.
 Odšel si. Odnesel te je
 utrinek s temnega neba
 in zdaj tavam sama tam,
 kjer sva prej tavala oba.

Utrinek kakor pekoča solza
 spolzi po temnem obličju neba.
 Dobro vem, da sem sama,
 nič več nisva dva,
 in da kot oblak sem
 črna senca svetlega neba.

R. TROLC PIŠC IZ ITALIJE

Sivina prebujajočega se dne, ki se je priplazila iz-
 pod rolet, me je spravila z mehkega ležišča. Kazalci ure
 so pokazali, da manjka še nekaj minut do pol petih. Tiho
 sem nataknil čevlje, snel suknjič s kljuke in se iztiho-
 tapil iz kupeja. Mimo okna je brzela pokrajina, tako raz-
 lična od našega Krasa. Pravo nasprotje! Samo zelenje!
 Njiva pri njivi, vmes morda kak vinograd, trte so bile

polne grozdja, tudi sadje še ni bilo obrano.

Drleče lučke so povedale, da se pokrajina prebuja iz svojega spanja, le številni avtomobili, ki so se prerivali po z železnico vzporedni cesti, so dokazovali, da čas neusmiljeno beži in da tudi ponoči ne zastane niti za hip.

Vlak je vozil s pravejšo hitrostjo, saj je pustil večino avtomobilov za seboj. Toliko, da sem še utegnil prebrati napis na postajnem poslopju, mimo katerega smo se peljali. Na karti italijanske železnice, ki je pritrjena na vsakem koncu hodnika, sem ugotovil, da smo za seboj pustili že Bologno in Firenze in da imamo pred seboj še kake štiri ure vožnje?

-Vse večje število gričev je začelo zamenjavati ravnino in se končno strnilo v kompaktno verigo. Pričenjalo se je predgorje Apeninov, katerih vrhovi so se zlatili v prvih sončnih žarkih. Ti holmi in griči so postajali vse višji in kamnitejši. Nazadnje so bili že popolnoma pusti, kopaste oblike. Končali so se v strm vrh iz žive skale, ki ji je zob časa pustil obliko trdnjavskega obzidja. Prav na vrhu teh pečin pa so ponosno, kakor orlovska gnezda, tičala srednjeveška mesteca in se kljubovalno upirala naletu vetrov in časa. Kakor, češ, če nam skozi stoletja niso mogli do živega niti grofje v srednjem veku, ne prva svetovna vojna, ne druga, ki nam je zadala smrt-

ne rane, a vseeno nismo klonili. Živeli smo, živmo in živeli bomo! Vse te griče pa ločujejo plodne dolinice, prepredene s potočki in prekopi, katerih voča namaka plodno prst. Na teh poljih si prideluje prebivalstvo pustih področij svoj vsakdanji kruh.

Železnica je odlično speljana, skoraj dobesedno povedano, skozi Apenine. Začeli so se namreč vrstiti predori, tudi po več kilometrov dolgi. Zato sem se rajši umeknil v kupe, kjer je ma-

ma že pripravljala zajtrk.

Jedla sva pri luč. Na

koncu sva se okrepčala še

s turško kavo, ki sva jo

hranila v termos stekle-

nici. Poglobila sva se v

knjige, ki sva jih nosila

s seboj, le kadar je te-

no za okenskimi šipami

zamenjala svetloba, sva

odvrnila oči od branje in

opazovala pokrajino.

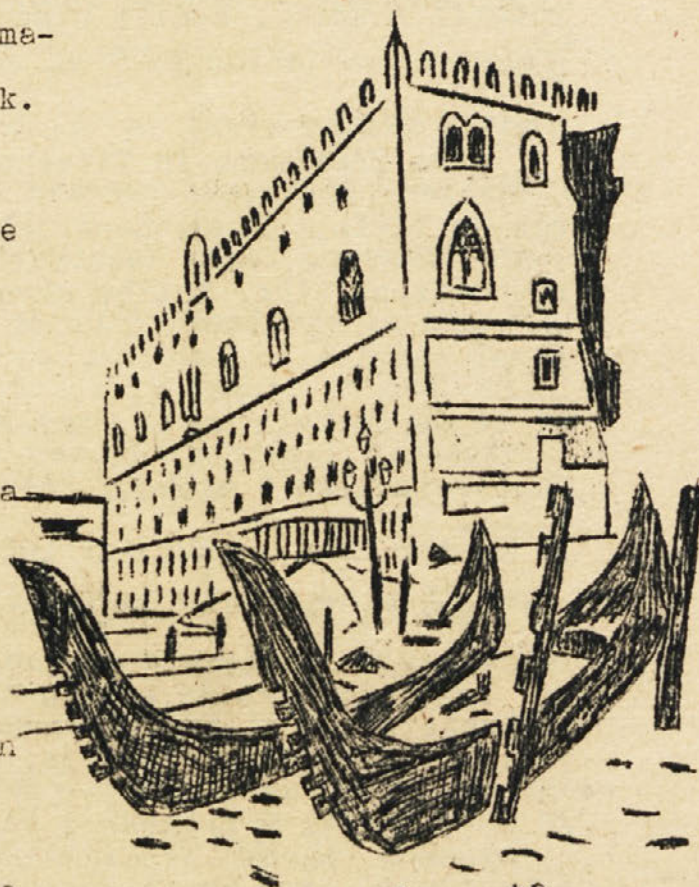
Pot se je nadaljevala

po slikoviti, razgibani pokrajini. Po vepetaciji sem

lahko ugotovil, da se vse bolj bližamo Rimu, srednji Ita-

liji. Na obeh straneh vagona so se širile plantaže oljk,

vinske trte in južnega sadja - pomaranč, limon, mandarin

benetke

in fig. Tu pa tem - zlasti na pustih predelih, sem opazil bele lise. Ko smo se približali, so se lise spremenile v črede blejajočih četveronožcev, okoli katerih so delali red in mir majhni, kosmati psi. To so bile ovce premožnejših lastnikov, ki so si lahko privoščili travnik za pašo. Niso bili redki tudi stari očaki, ki so mirno sedeli poleg svojih maloštevilnih ovac, ki so se pasle v ogradi, narejeni iz starih, odsluženih ribiških mrež, podprti s kolci, kadili pipo in na soncu grelj stare kosti.

Lago Trastimano in Viterbo sta ostala za nami in že smo se bližali Rimu. Zapeljali smo se v predmestje. Stare, umazane hiše, kolibe siromakov, številna smetišča, razni servisi in tovarne, to je slika rimskega predmestja, ki se je umikala novim, modernim stolpnicam in izredno okusno izdelanim blokom. Začenjal se je tretji pas, to je center Rima, s svojimi kulturnimi spomeniki. Tir se je razdelil kot bič na koncu, na celo vrsto tračnic.

Izstopila sva na peronu št. 7. Postaja Termini je veličastna zgradba. Pravijo, da je ena najmodernejših. /O njej berite v naslednji številki/ Po peronu so tekle reke ljudi, pred vrati vagonov pa so se napravili pravi vrtinci potnikov, postročkov, prodajalcev, hotelskih agentov itn. Z mano sva se pognala v tok ljudi in že sva izginile v breznu impozantne postaje.

/se nadaljuje/

FILMSKA KRITIKA

tomo jereb

S k o p j e 63

Končno smo tudi v Novem mestu dočakali Bulajičev dokumentarec "Skopje 63". Morda je film prišel k nam malce prepozno, da bi ga lahko gledali pod istim zornim kotom kakor bi ga nekaj mesecev po skopski tragediji, vendar je bil v naši dvorani vseeno dobrodošel gost. Spoznali smo dejansko stanje v porušenem mestu ob Vardarju le nekaj ur po tragediji, ter si v njem osvežili spomin na one dni, ko smo skupaj z vsemi našimi narodi trepetali za usodo skopskih meščanov.

Naloga, ki jo je imel režiser ob ustvarjanju filma, ni bila prev nič lahka, še manj pa hvaležna. Prikazovati žalost, obup, smrt na eni strani ter voljo do življenja, ustvarjanja in ljubezni do svojega mesta na drugi, je Bulajiču vendarle uspelo spretno speljati. Njegov dokumentarec je sestavljen iz mnogih sličic iz življenja ljudi, ki jih je prizadela nesreča ter jih spravila iz njihovega vsakdanjega tira. Film je poln optimizma, volje do življenja in tiste topline ljudi, ki se pojavi tedaj, ko je ljudem težko. Režiserjev filmski jezik je zelo zgovoren. Na marsikaterih kadrih je z različnimi simboli prikazal več, kakor če bi izpovedoval realnost na posameznih primerih.

Njegov namen, da bi ne prikazal samo temne plati dogodka, temveč tudi prebujanje nekega mesta, njegovo rast in začetek njegove nove razvojne poti, mu je v dobršni meri tudi uspel. Film res ni dolgočasil z raznimi nezenimivimi, dokumentarnimi izpovedovanji. Ravno nasprotno. Dogajanju smo napeto sledili od začetka do konca. Vendar pa bi imel nekaj očitkov glede na dolžino filma. Pri dokumentarnih filmih nismo navajeni na to, da bi film trajal dobro uro in pol. Ker take filmske zvrsti nimajo neke glavne zgodbe, gledalcev ne privlačijo tako, kakor filmi, ki s svojo kvalitetno mnogo slabšo zgodbo polnijo filmske dvorane. "Skopje 67" sicer nima dosti kadrov, ki bi jih brez škode izločili, vendar so izmed njih nekateri taki, kjer je dogajanje preveč razvlečeno, ter se vzporedno z njihovo dolžino podaljšuje dolžina filma.

Čeprav ta film morda ni najboljšo Bulajićevo delo, moramo vendarle priznati, da spada v vrh našega dokumentarnega filma ter si bo s svojo vsebino in izrazom pričobil na naših platnih mesto, ki mu tudi gre.

Maja Rajič

Teško je živeti

"Teško je živeti" je družbena satira, ki prikazuje usodo povprečnega Italijana. Njegova tresikomična življenjska pot nam prikazuje življenje v Italiji med zadnjo vojno, neposredno po njej in v današnjem času.

Silvio Magnozzi se je boril kot partizan in hkrati opravljajal posle kulturnika in novinarja, po vojni pa je postal dopisnik nekega delavskega časnika. V filmu se nam je predstavil kot južnjak, večkrat nagnjen k protiravanju, in kot novinar, ki želi ljudem pokazati družbene napake. Večkrat je objavil kak drzen članek, v katerem se je zavzel za delavca, napadel staro plemiško aristokracijo ali pa kritiziral napake političnih voditeljev. S tem je spravljajal v nevarnost list in njegovega urednika, hkrati pa še osebno srečo. Želel je pač služiti stremljenju, ki naj iz Italije napravijo demokratično republiko, kjer bo za večino ljudi življenje lepo.

Njegovi naporu mu niso prinesli materialnega blagostanja, niti mu niso pomagali, da bi se uveljavil kot novinar in pisatelj. Ker se ni strinjal z nadrejenimi, je prihajal z njimi v spore in se znašel v ječi. Žena, ki je bila črtev razmer, je moža rotila, naj se odpove brezplodnemu prizadavanju. Čele ko je ostal popolnoma sam, ko sta ga zapustila žena in sin in ko se je bal, da bo žena zaradi pomanjkanja morelno propadla, se je odločil, da bo služil vladajoči stranki. Čez noč je postal bogat, hkrati pa eden mnogih hlapcev, brez dostojanstva in brez ponoša.

Ko je žena, ki dolga leta ni razumela njegovih teženj, na lastne oči spoznala, kako se je ponižal njen mož, ga je spodbudila, da se je takemu življenju odpovedal in da

je znova poskušal uveljaviti svoje prejšnje misli.

Film je odločno pokazal položaj intelektualca v italijanski družbi, ki se mora ali podrediti denarnim mogočnikom ali pa se v borbi za pravičnejše odnose odpovedati vsem dobrinam. Vlogo Silvia Magnozzija je prepričevalno zaigral Alberto Sordi. Z dobro izdelano mimiko nam je prikazal lik povprečnega človeka, polnega upanja v boljše življenje, vseh ljudi, in močnega upornika proti nazadnjaškim mislim propadajoče buržoazije. Lea Massari se je vživela v podobo žene, željne družinske sreče, hkrati pa hrepeneče po bogastvu, ki naj bi ji omogočil pot v visoko družbo.

O filmu sodim, da je res kvaliteten, kajti gledalca je lahko zadovoljil tako glede ideje, igre kakor tudi režije. Škoda je le, da si ga dijaki našega zavoda niso ogledali v večjem številu.

* * * *Stezi* * * * * *

Močnejši od fotelja je le električni stol.

Včasih človek zaspi in zato zamudi službo. Veliko pa je tudi tkih, ki zaspijo in zato pridejo pozno iz službe

Papeži in ženske imajo skupno lastnost: ob začetku svoje vladavine spremene ime!

ŠPORT

Drugi športni dan

Na športnem dnevu novomeške gimnazije je v orientacijskem pohodu zmagal 4.c razred, predvsem po zaslugi moške ekipe, ki je zbrala 90 točk. Za prvo mesto jim je zadostovalo 144 točk. Tako so za las prehiteli 1.b razred, ki je zbral 147 točk, tretjeplasirana 3.a pa je zbrala 16 točko manj. V okviru športnega dne je profesor telesne vzgoje Igor Penko odigral simultanko proti petindvajsetim dijakom. Mladi šahisti so pripravili lepo presenečenje. Zbrali so namreč 8,5 točke ali 34 odstotkov. Po celo točko so zabeležili Knoll, Dobovšek, Bugar, Kobe, Murn in Bartelj, remizirali pa so Ficek, Stokanović, Šporar, Kramar in Tomazin.

košarkarsko prvenstvo gimnazije

Lani je košarkarsko prvenstvo odlično uspelo predvsem zaradi dobre organizacije. Letos na žalost temu ni tako. Medtem, ko je bilo prvenstvo lani končano v dveh nedeljah, se letošnje vleče kot jara kača. Gotovo je temu vzrok še neprimerno izbran termin, saj je že prehladno za tekme na Loki, koši v telovadnici pa še niso narejeni.

Na tekmovalju nastopa v moški konkurenci sedem ekip, v

ženski pa sta tekmovali dve. Pri dekletih je postala prvak ekipa 4.c, ki je premagala kombinirano ekipo 2.a in 2.c. Kaj bi lahko dejali o dekletih? Vletu dni niso pokazale mnogo napredka, borbenejša ekipa 4.c pa je z meti od daleč pospravila zmago.

Tekmovanje moških ekip ekip še zdaleč ni tako zanimivo kot lani. Vse ekipe igrajo nedinamično košarko; edina izjema je morda ekipa 4.c s Polenškom, ki je veliki favorit. V prvi tekmi s 3.b je sicer razočarala, a poznalo se je, da so igrali brez Knolla.

Rezultati:

I. SKUPINA

3.b : 4.c 24 : 28 (14 : 19)

2.a(prva ekipa) : 3.a 13 : 21 (6 : 11)

3.b : 2.a(p.e.) 21 : 11 (12 : 3)

II. SKUPINA:

2.c : 4.a 23 : 26 (14 : 16)

2.a(druga ekipa) : 1.abc 44 : 14 (19 : 8)

4.a : 2.a(d.g.) 22 : 28 (14 : 14)

FINALE:

4.c : 2.c 46 : 18 (24 : 14)

4.a : 2.a(p.e.) 32 : 19 (20 : 19)

DEKLETA:

4.c : 2.ac 28 : 16 (14 : 10)

O B J A V A

Hujšajte, hujšajte in sončite se čim več! Suho meso je vsak dan dražje.

NAGRADNI KVIZ

- Kdo je absolutni olimpijski prvak v judu na olimpijskih igrah v Tokiu?
- Kateri nemški kralj je imel vzdevek Barbarossa in kdaj je živel?
- Katero visoko planoto imenujejo Streha sveta?
- Ali je po drugi vojni splitski Hajduk že osvojil naslov državnega prvaka v nogometu? Kdaj je bilo to?
- Kdo je avtor romana Islandski zvon?
- Katera velika pomorska bitka je bila leta 1571?
- Kje pridelujejo originalno vino Lacrimae Christi?
- Kdo je prvi ameriški kozmonavt?
- Čigav je izrek Mens sana in corpore sano in kaj pomeni?

Tudi za ta nagradni kviz veljajo isti pogoji kot za prejšnjega. Rešitve pošljite torej do sobote, 7. decembra odgovornemu uredniku Jožetu Uhanu v 4.a. Izžrebavec bo dobil 500 dinarjev.

Za zadnjo uganke smo dobili pet odgovorov - vsi so bili pravilni. Žrebal je prof. Jože Dobovšek, srečnež pa je Tomaž Jereb iz 4.a. Čestitamo!

Reševalci: na delo!

